

9

คู่มืออยู่รอดในห้องตรวจ

แทลงพลาปุ้อออกมาที่คาดฟ้าโดยมีมินซุกยื่นมองด้วยความเป็นห่วง
"แทลง แกสติคืออยู่หรือเปล่า ถ้าเล่นหนังแอ็กชั่นแล้วร่างกายเกิดได้รับ
บาดเจ็บยิ่งกว่าเดิมจะทำยังไง พักตามที่หมอบอกเถอะ แยกยังหนุ่มอยู่ ยังมี
โอกาสจะได้เล่นหนังอีกเยอะ"

"ป้าก็เป็นไปกับปุ้ด้วย ผมบอกแล้วไงว่าไม่เป็นไร"

ไม่รู้ว่่าป้ามินซุกไปรู้เรื่องมาจากไหน แต่ตอนนี้เราไม่เป็นอะไรแล้ว เรา
แก้ปัญหได้แล้ว

"แทลง แกคือด้านแบบนี้เพราะผู้หญิงคนนั้นเหรอ ผู้หญิงคนนั้นชู้แกว่า
ถ้าไม่เล่นหนังก็จะเลิกกับแกไฉน"

คำพูดของปุ้ทำให้แทลงโมโหมาก

"บอกว่าผมไม่เป็นไรงั้นละ!"

"ทั้งๆ ที่หมอบอกว่าแกเจ็บหนัก แต่แกกลับปิดบังฉันนั้นเหรอ"

ใบหน้าของปุ้ตึงเครียดราวกับจะเป็นลม ตั้งแต่สูญเสียลูกชายและลูกสะใภ้
ไปเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ ปุ้ก็เป็นกังวลกับทุกเรื่องโดยเฉพาะเรื่องสุขภาพ
แทลงเข้าใจปุ้เป็นอย่างดี แต่ตอนนี้เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมปุ้ถึงไม่เชื่อที่เขาพูด

"ตอนแรกผมบาดเจ็บ แต่ตอนนี้ผมไม่เป็นไรแล้ว"

"เห็นมั้ยคะพ่อ แทะของบาดเจ็บจริงๆ ด้วย ถ้าปล่อยไว้ล่ะก็แย่นะ"

มินซุกที่ยืนอยู่ข้างๆ พุดเสริมขึ้นมา

"เลิกให้หมดแล้วกลับไปอยู่บ้าน เก็บของเดี๋ยวนี้"

ແทะของจ้องมองปู่ด้วยแววตาอ่อนวอน

"ถ้าผมอยู่ที่นี้กับมิโฮ ผมก็จะไม่มีปัญหาอะไรเลย"

มินซุกหันไปสะกิดปู่ทันที

"ดูสิคะพ่อ ผู้หญิงคนนั้นยุແทะของจริงๆ ด้วย"

ปู่หันไปมองห้องที่มีโฮอยู่ข้างใน

"ฉันไม่ชอบผู้หญิงแบบนี้! แกต้องเลิกกับผู้หญิงที่ชื่อมิโฮอะไรนั่นซะ!"

ไม่ว่าปู่กับมินซุกจะว่าอย่างไร แทะของก็ยังคงยืนกราน

"ปู่อยากให้ผมมีความรับผิดชอบไม่ใช่เหรอ ทำไมปู่ถึงสั่งให้ผมยกเลิกกลางคืนแบบนี้ล่ะ ผมจะไม่เลิกอะไรทั้งนั้น ผมจะรับผิดชอบต่อไป เพราะฉะนั้นปู่กลับไปซะ"

ແทะของหันหลังกลับไปเพื่อเดินเข้าไปในห้อง แต่ระหว่างนั้นกลุ่มเมฆที่ลอยอยู่บนท้องฟ้าก็ค่อยๆ เคลื่อนตัว เผยให้เห็นพระจันทร์เต็มดวง

"ปู่กับป้าไม่รู้อะไรแล้วมาพูด..."

ແทะของเปิดประตูห้องพร้อมกับบ่นพึมพำ เขารู้สึกผิดต่อมิโฮมากที่เธอต้องมาได้ยินอะไรที่ไม่ดี เมื่อมองไปรอบๆ เพื่อหาเธอ เขานึกว่าเธอจะรีบวิ่งมาเกาะแขนเขาเอาไว้ แต่เขากลับเห็นเธอนั่งทำหน้าเจ็บปวดอยู่ตรงโต๊ะ

"เธอเป็นอะไร"

ແทะของรีบวิ่งเข้าไปหามิโฮด้วยความตกใจ

"ແทะของ ฉัน..."

ยังไม่ทันที่มีโฮจะพูดอะไร เสียงตะโกนของมินซุกก็ดังมาจากข้างนอก

"พ่อคะ! แทะของ! แทะของ!"

ແทะของรีบวิ่งออกไปที่ตาดฟ้าทันที พอไปถึงก็เห็นมินซุกกำลังประคองปู่ที่ทำท่าจะล้ม

"ปู่เป็นอะไร!"

แหงนคิ้วเข้าไปประคองปู่แทนมินซุก

"พ่อทำใจดีๆ ไว้นะคะ"

น้ำเสียงปนละอื้นของมินซุกทำให้แหงนคิ้ว

"ปู่ขึ้นหลังผมนะ ผมจะอุ้มไปเอง"

แหงนคิ้วแล้วอุ้มปู่ขึ้นหลัง จากนั้นก็หันไปทางห้องแล้วตะโกน

"มีโฮ! ฉันไปโรงพยาบาลก่อนนะ แล้วจะรีบกลับมาหา"

"อืม...เข้าใจแล้ว"

เมื่อได้ยินเสียงตอบเบาๆ ของมีโฮดังออกมาจากห้อง แหงนคิ้ววิ่งลงบันไดไป

"เด็กไร้หัวใจ คนแก่ป่วยยังไม่มียาใจโผล่หน้าออกมาดู"

มินซุกเดินลงบันไดพร้อมกับบ่นอย่างไม่พอใจ แหงนคิ้วทำท่าจะหันไปว่ามินซุก แต่แล้วเขาก็เงยบ่า ตอนนี้เป็นคนเลวที่ทำให้ปู่ต้องไม่สบาย ถ้าเขาว่าอะไรอีก มีโฮก็จะยิ่งถูกเกลียด

ขณะกำลังพาปู่ไปโรงพยาบาล แหงนคิ้วก็นึกถึงใบหน้าที่เจ็บปวดของมีโฮเป็นอะไรมาหรือเปล่านะ

"เลี้ยวขวาทางแยกข้างหน้าก็ถึงโรงพยาบาลแล้วครับ ป้ามินซุก"

แหงนคิ้วบอกทางอย่างเร่งรีบ แต่ทันใดนั้นเองปู่ที่นอนไม่ได้สติอยู่ข้างๆ ก็ล้มตาแป้ว

"กลับบ้านเลย"

หรือว่า...

"ปู่ไม่ได้เป็นอะไรหรอกเหออ ปู่ไม่ได้เป็นอะไรตั้งแต่แรกใช้มัย!"

แหงนคิ้วถามอย่างอารมณ์เสีย

"ซาแหงน ถ้าแกไม่กลับบ้าน ฉันจะไม่ดื่มน้ำสักหยด ถ้าแกไม่ยอมเห็นฉันไม่สบายจริง แกก็ต้องกลับบ้าน"

แหงนคิ้วหันไปมองนอกหน้าต่าง ภาพใบหน้าที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดของมีโฮผุดขึ้นมาอีกครั้ง

"ป้ามินซุก! จอดรถ!"

"ไม่ต้องจอด"

ปู่ตะโกนสั่งป้า

"จอดรถ! จอดเดี๋ยวนี้! ถ้าไม่จอด ผมจะกระโดด"

ทันทีที่แท็กซี่เปิดประตูแน่น มินซุกก็เหยียบเบรกทันที พอรถหยุด
แท็กซี่ก็เปิดประตูแล้วกระโดดออกไป

"ซาแท็กซี่! แก!"

ปู่ตะโกนเรียก

"มีโฮกำลังไม่สบาย ผมขอไปดูมีโฮก่อน แล้วผมจะกลับบ้าน!"

พูดจบแท็กซี่ก็รีบวิ่งไปหา มีโฮทันที

ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นครั้งแรกในชีวิตทำให้มีโฮถึงกับเดินโซเซ ดวงตา
ของเธอเปลี่ยนเป็นสีฟ้า หางทั้งเก้าแผ่ออกมาราวกับพัด ลมหายใจของเธอ
รวยริน

"โอ้ย..."

ความเจ็บปวดที่เกินจะทนทนทำให้เธอร้องครวญคราง เธอเดินไปชน
โต๊ะจนกล่องวิดีโอร่วงลงไปบนพื้น ไฟสีฟ้าตรงปุ่มบันทึกลงสว่างขึ้น

"เจ็บจังเลย"

เธอเดินไปนอนที่เตียงแล้วรอให้ความเจ็บปวดหายไป ทันใดนั้นทางหนึ่ง
ในเก้าทางของเธอก็หายแวบไป ใบหน้าของเธอจึงซีดเผือด

"หายไปหนึ่งทางแล้ว ดันกำลังจะตายจริงๆ ลินะ"

โชคดีที่แท็กซี่ไม่อยู่ เพราะไม่อยากให้เขาเห็นเราในสภาพแบบนี้เลย

พอเริ่มค่อยยังชั่ว มีโฮก็ลุกขึ้นยืนแล้วหันไปมองรอบๆ ห้อง กล่องวิดีโอ
ที่เสอินให้แท็กซี่มาตกอยู่บนพื้น เธอจึงเก็บขึ้นมาแล้วใส่ไว้ในลิ้นชักข้างเตียง
พอหันไปมองที่เตียง เธอก็เห็นช่อดอกไม้ เธอจึงหยิบขึ้นมาถอดเอาไว้ ระหว่าง
นั้นประตูห้องก็เปิดออก แท็กซี่วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา

ความดีใจทำให้น้ำตาของเธอเกือบจะไหลออกมา ตอนแรกเธอคิดว่า
โชคดีที่เขาไม่อยู่ แต่ตอนนี้เธอมีความสุขมากที่เขากลับมา

"เธอไม่เป็นไรแล้วหรือ"
แทอุงมองมีโฮด้วยแวตตาเป็นห่วง มีโฮจึงยิ้มเพราะไม่ยอมทำให้เขา
ไม่สบายใจ
"ฉันไม่เป็นไรแล้ว"
"ไม่เจ็บตรงไหนแล้วหรือ"
"ไม่เจ็บแล้ว"
แทอุงถอนหายใจอย่างโล่งอก
"นี่กว่าเธอเป็นอะไรซะอีก"
"ฉันไม่เป็นไร อย่าลืมนะฉันคือคู่มิโฮที่เตะกำแพงพังนะ ฉันไม่ใช่ผู้หญิง
อ่อนแอซะหน่อย"
มีโฮฝืนยิ้ม แทอุงจึงยกมือขึ้นแตะหน้าผากของเธอ
"แต่ทำไมตัวเธอถึงเย็นแบบนี้"
แทอุงทำหน้ามึนทันที
"ฉันคงเหนื่อยเพราะชดตะแกรงเยอะไปหน่อย"
แทอุงลดมือลงแล้วตะโกนด้วยความโกรธ
"เธอถูกขังอยู่ในสภาพตั้งหลายร้อยปี พอออกมาชดตะแกรงเยอะๆ ก็ต้อง
เหนื่อยเป็นธรรมดา ต่อไปเธอห้ามไปชดตะแกรงอีกนะ"
แทอุงบ่นพร้อมกับเปิดประตูตูเย็นแล้วสำรวจสิ่งของที่อยู่ข้างใน
"วันหนึ่งขายเนื้ออย่างได้เงินตั้งเยอะเยะ แต่กลับกดค่าแรงและใช้งานหนัก
เยี่ยงทาส ไม่รู้ว่าเอาอะไรมาให้ชดนักหนา ปีศาจจิ้งจอกถึงได้เหนื่อยมาก
ขนาดนี้ แย่จริงๆ หรือจะกลับไปดำอึกรอบดินนะ"
พอได้ยินแทอุงพูดแสดงความเป็นห่วงแบบนี้ มีโฮก็รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก
"แทอุง อย่าทำแบบนั้นเลย แค้นนี้เจ้าของร้านก็กลัวเราจะแย่อู้อู้อแล้ว อย่า
ให้เป็นเรื่องเพราะฉันเลยนะ"
"ฉันเห็นแก่เธอนะนี่"
แทอุงปิดประตูตูเย็นแล้วหันไปมองมีโฮ
"ในตูมีเนื้อวัวกับน้ำชาเยอะเลย เธอกินเยอะๆ แล้วนอนพักผ่อนให้มากๆ
นะ ส่วนงานดูแลอีกชั้นสกุลก็ไม่ต้องทำหนักมาก"

ปู่ของแกดูป่วยมากเธอ

มีโฮทำหน้าที่ครัวทันที

"นายต้องไปอยู่บ้านจริงๆ เธอ ปู่ป่วยมากเธอ"

"ปู่ป่วยมากแน่ถ้าฉันไม่กลับไป เธอไม่เป็นไรก็ดีแล้ว ฉันจะได้ไปอย่าง
หมดห่วง"

แกดูพูดพร้อมกับเดินไปที่ประตู

"แล้วนายจะกลับมาเมื่อไหร่"

"ฉันต้องอยู่จนกว่าปู่จะสบายใจขึ้น คงใช้เวลาไม่กี่วัน... เธออยู่คนเดียว
ได้ใช่ไหม"

มีโฮพยักหน้าเบาๆ

"อ้อ เงินที่หามาได้ยังพอมีเหลืออยู่บ้าง ไม่ต้องห่วง ถ้าปู่หายดีแล้วรีบกลับ
มาบ้านเรานะ"

"ฉันไปล่ะนะ"

แกดูเปิดประตูห้องออกมาแล้วเดินลงบันได แต่แล้วเขาก็ชะงักเพราะนึก
อะไรได้บางอย่าง

"บ้านเราเธอ ที่นี่คือบ้านเราที่ไหนกัน ลับสนอีกแล้ว นี่เราเสียสติไป
แล้วเธอ"

ขณะที่แกดูกำลังส่ายหน้าอยู่นั้น มีโฮก็เปิดประตูออกมา

"แกดู!"

มีโฮวิ่งออกมาจากห้องแล้วเอ่ยถาม

"แกดู นายกลับมาก่อนที่ดอกไม้ของนายจะเหี่ยวได้มั้ย"

ทันทีที่เงยขึ้นไปสบตากับมีโฮ ภาพที่เกิดขึ้นเมื่อกี้ก็ปรากฏขึ้นมาในสมอง
'ตั้งแต่ฉันไปนายจะชอบฉันได้มั้ย'

ความรู้สึกลับสนทำให้แกดูยั้งไม่รู้จะตอบอะไร ระหว่างนั้นไฟตรง
ประตูหน้าห้องก็ติดๆ ดับๆ

"อ๊ะ ไฟเป็นอะไร"

มีโฮเงยหน้าขึ้นมองไฟอย่างตกใจ

"ติตๆ ดับๆ"
แทองมองไฟดวงนั้นพลางครุ่นคิด
ไฟนั้นเหมือนเราเลย บางทีก็ได้สติ บางทีก็ไม่ได้สติ
ทันใดนั้นเอง แทองก็เดินไปปิดสวิตซ์ไฟที่อยู่ข้างๆ มีโฮ
"ปวดหัวจัง"
แสงจันทร์ส่องผ่านหน้าต่างมายังใบหน้าของมีโฮ
"ถ้าปิดก็จะมีสติ"
ถ้าหลับตาลง ก็ดูเหมือนว่าเราจะชอบมีโฮได้ แต่มันเป็นเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้ เพราะอย่างนั้นเรากับมีโฮ...
ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือก็ปลุกให้แทองตื่นจากห้วงแห่งความคิด
พอกัมลงดุ แทองก็พบว่าปู่โทรมา
"ใช่แล้ว ต้องตั้งสติ ฉัน...ไปละนะ"
แทองรีบวิ่งลงบันไดไปโดยไม่หันกลับไปมอง
"ฉันจะรอนะ แทอง!"
หันกลับไปมองไม่ได้ ถ้าหันกลับไปมอง ทุกอย่างก็จบ อยู่ห่างกันแบบนี้
คงจะดีกว่า
แทองรีบวิ่งให้ห่างจากมีโฮโดยเร็ว

มีโฮถือช่อดอกไม้แล้วเดินเข้าไปหาทางจู่ในโรงพยาบาลสัตว์ วันนี้เธอมีเรื่อง
จะคุยกับเขาเยอะแยะไปหมด
"ทางฉันหายไปหนึ่งทางแล้ว ตอนนั้นฉันเป็นปีศาจจิ้งจอกแปดหาง"
มีโฮหัวเราะร่วน แต่ทงจูลับมองเธอด้วยความเป็นห่วง
"เจ็บจนแทบจะขาดใจ แต่คุณกลับดีใจขนาดนั้นเลยหรือครับ"
"เมื่อวานเจ็บมาก แต่ตอนนี้หายเป็นปกติทั้งแล้ว"
ตอนนั้นเจ็บจนแทบขาดใจ แต่พอคิดว่าต้องอดทนเพื่อจะกลายเป็นมนุษย์
เราก็ออดทนต่อความเจ็บปวดได้
"คุณจะต้องเจ็บแบบนี้ต่อไปอีกแปดครั้ง และแต่ละครั้งก็จะเจ็บมากขึ้น
เรื่อยๆ ครับ"

"เจ็บมากกว่านี้อีกเหอะ ฉันไม่ชอบความเจ็บปวดเลย"
มีโฮทำหน้ามู๋ทันที
"นั่นต่อไปพอเริ่มรู้สึกเจ็บ ก็อยู่ใกล้ๆ ซาแทงค์เข้าไว้ นะครับ เพราะเวลา
อยู่ใกล้ลูกแก้ว ความเจ็บปวดจะน้อยลงครับ"
มีโฮส่ายหน้าทันที
"ไม่ ฉันไม่อยากจะให้แทงค์เห็นฉันในสภาพแบบนี้"
"จริงอยู่ครับว่าให้เขารู้ไม่ได้ว่าคุณกำลังจะกลายเป็นมนุษย์ เพราะถ้า
ซาแทงค์รู้ เขาก็จะไม่ชอบแล้วหนีไป"
"อีกไม่นานฉันก็จะบอกเขาได้แล้ว เพราะเขาบอกฉันว่าเขาไม่รังเกียจฉัน"
"ไม่รังเกียจก็ไม่ได้หมายความว่าชอบนะครับ"
คำพูดแทงค์ดำของทงจูทำให้มีโฮยื่นดอกไม้ให้ทงจูทันที
"เขาให้ดอกไม้ฉันด้วย ครูทงจูไม่เคยเห็นดอกไม้สวยๆ แบบนี้ใช่ไหมล่ะ"
"ได้ดอกไม้ก็ดีอยู่หรอกครับ แต่ดูเหมือนคุณจะไปนวดที่ซอริ่ง
ให้เขาขอบคุณ"
"ทำไมเหอะ"
"เขาก็เลยหนีไปยังไม่ล่ะครับ"
"เปล่านะ! เขาไปเพราะปู่ไม่สบายต่างหาก!"
"ปู่ของเขาไม่ได้ป่วย แต่เขาไปเพราะเขาตั้งใจจะหลบการตีของคุณ
ต่างหาก"
ความไม่สบายใจเข้าเกาะกุมหัวใจของมีโฮทันที แต่แล้วความไม่สบายใจ
นั้นก็กลายเป็นความไม่พอใจ มีโฮจ้องมองทงจูด้วยแววตาที่โกรธแค้น
"อย่ามองด้วยสายตาแบบนี้สิครับ ยอมรับความจริงเถอะ ปู่เขาไม่ชอบ
ให้หลานอยู่กับคุณ ก็เลยพาหลานไป แบบนี้คงจะไม่ปล่อยกลับมาแล้วล่ะครับ"
มีโฮรู้สึกเกลียดทงจูขึ้นมาทันที
"ครูทงจูนิสัยไม่ดี! หมาทงจู!"
ทงจูพยายามระงับความโกรธแล้วถามออกไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
"ไปเรียนมาจากไหนเหอะครับว่าหมาคือคำด่า"
"เป็นหมอรักษาหมาก็เรียกว่าหมาได้ยังไงล่ะ"

"ถ้าอย่างนั้นคุณเป็นปีศาจจิ้งจอก ผมก็เรียกคุณว่ายัยจิ้งจอกได้สินะครับ"

"ตามสบายเลย! มหาทงจู้!"

มีโฮสะบัดผมแล้วเดินออกไปโดยไม่หันกลับมาทงจู้จึงยิ้มบางๆ แล้วหันไปมองช่อดอกไม้ที่วางอยู่บนโต๊ะ แต่แล้วมีโฮก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา

"เอาคืนมา!"

เธอกระชากช่อดอกไม้แล้ววิ่งออกไปโดยไม่ล้าลา ทงจู้จึงก้มลงหยิบกลีบดอกไม้ที่ร่วงหล่นขึ้นมากำแน่น

"ว้าว ชุดพี่สวยจังเลยคะ"

ซอนยอเอ่ยชมเฮอินที่กำลังลองชุดยัยอนุศุที่ต้องใส่เข้าฉาก

"น่าอิจฉาจังเลย"

ซอนยอหรือชุดที่ราว แล้วเธอก็หยิบชุดหนึ่งที่มีชื่อของแทอุงติดอยู่ออกมา

"อ๊ะ นี่ชุดของแทอุงหรือ"

"ใช่ แต่น่าเสียดายที่แทอุงจะไม่ได้ใส่แล้ว เพราะพอบุของแทอุงรู้ว่าแทอุงเจ็บหนัก ปู่ก็เลยสั่งห้ามเล่นหนัง"

พยองซุที่ยืนอยู่ด้วยเป็นคนให้คำตอบ

"ส่งสารแทอุงจังเลยนะ ว่าแต่ปู่ของแทอุงรู้ได้ยังไงว่าแทอุงเจ็บหนัก"

ซอนยอพูดพร้อมกับเหลือบมองเฮอินด้วยแววตาสงสัย แต่เฮอินรีบถามต่อทันที

"หมายความว่าตอนนี้แทอุงกลับไปอยู่ที่บ้านหรือ"

"ครับ"

"แล้วมีโฮล่ะ แทอุงไม่อยู่แล้ว มีโฮยังอยู่ที่แฉักชั้นสกุลหรือเปล่า"

ซอนยอรีบตอบทันที

"แทอุงไม่อยู่ มีโฮก็คงจะกลับบ้านตัวเองไปแล้วล่ะคะ"

คำตอบของซอนยอทำให้เฮอินยิ้มอย่างพอใจ

แทอุงรู้สึกไม่สบายใจตลอดวัน เขาจึงเรียกตงจาเข้ามาในห้องรับแขก ใช้โทรศัพท์มือถือเรียกรูปรูปหมาจิ้งจอก จากนั้นก็มองหน้าตงจากับรูปหมาจิ้งจอก

สลับกัณ

"ต้องตั้งสติแล้วมองดูให้ดีๆ"

ข้างซ้ายคือตงจา ข้างขวาคือรูปหมาจิ้งจอกในโทรศัพท์มือถือ

"มีโฮคือจิ้งจอก ตงจาคือหมา ตงจา แกกัณนี่หรือเปล่า"

แท่งขี้หนูรูปหมาจิ้งจอกให้ตงจาดู แต่ตงจาจากับเลียมือของแท่งขี้หนูโดยไม่สนใจรูปหมาจิ้งจอกเลย

"ตงจารักฉันมั๊ย"

ตงจากระดิกหางเบาๆ

"แต่ฉันรับรักตงจาไม่ได้ เพราะฉันเป็นมนุษย์ ไซ้แล้ว ถ้าเราคิดว่ามีโฮเป็นจิ้งจอกอยู่ตลอดเวลา เราก็จะไม่ลำบาก มีโฮเป็นจิ้งจอก จิ้งจอก"

แต่พอดูดีๆ จิ้งจอกก็ไม่เห็นจะน่ากลัวเลย ตาก็กลมโต น่ารักจัง ดูๆ ไปแล้วก็เหมือนมีโฮเลย

"ว่าแต่ทำไมไม่เห็นโทรมาเลยนะ"

แท่งขี้หนูหายใจแล้วหันไปลูบหัวตงจา

"ตงจา อยากเห็นหน้ามีโฮหรือเปล่า ไปหากันมั๊ย"

ทันทีที่ตงจาเห่า แท่งขี้หนูก็ลุกขึ้นยืน

"อยากเจอหรือ งั้นไปหากันนะ ไปกันเลย!"

แท่งขี้หนูเฝ้าทำให้เร็วขึ้นเรื่อยๆ แต่แล้วเขาก็ชะงักแล้วหันไปพูดกับตงจา

"ตงจา เดินช้าๆ หน่อยสิ ไม่เห็นต้องเดินเร็วขนาดนี้เลย"

ตงจาเงยหน้าขึ้นมองแท่งขี้หนูก่อนจะเดินหน้าต่อไป พอเดินมาถึงแอ่งชั้นสกุล แท่งขี้หนูก็ออกมาโดยไม่รู้ตัว เขาจึงหยุดเดินแล้วตบหน้าตัวเองเบาๆ

เราพาตงจาออกมาเดินเล่น แต่แะที่แอ่งชั้นสกุลแป๊บเดียวเท่านั้น

แท่งขี้หนูตั้งสติแล้วพาตงจาเดินขึ้นบันได

"ตงจา ช้าๆ ลี ช้าๆ"

"แท่งขี้หนู!"

แต่แล้วเสียงเรียกเขาก็กลับไม่ใช่เสียงของมีโฮ แต่เป็นเสียงของเฮอิน

"อ้าว พี่เฮอินมาทำอะไรที่นี่"

"อ้อ ฉันแวะมาเอาของที่โรงฝึกซ้อมนิดหน่อยนะ ได้ข่าวว่าเธอกลับไปอยู่บ้านแล้ว มาที่นี่อีกทำไมล่ะ หรือว่าเธอลืมของ"

คำถามของเฮอินทำให้แทอุงลูบหัวตงจาเบาๆ

"ผมพามามาเดินเล่น"

"เดินเล่นถึงที่นี่เลยหรอ"

ทันใดนั้นแทอุงก็จ้องหน้าเฮอิน

"ผมมาหาฮีไฮ"

เขาตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"แสดงว่าแฟนเธอยังอยู่ที่นี่"

เฮอินทำหน้าตกใจ แต่แทอุงกลับนิ่งเฉย

"ใช่ ผมกลับไปอยู่บ้านชั่วคราวเพราะปู่ขอร้อง"

"เธอไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้วแต่ทำไมฮีไฮถึงอยู่ล่ะ บ้านฮีไฮอยู่ไหนหรอ หรือว่าอยู่ไกลมากจนกลับไม่ได้ ซอนยอบอกว่ามีฮีไฮมาจากต่างประเทศ ส่วนพยองซูบอกว่ามาจากต่างจังหวัด สรุปว่าข้อมูลไหนถูกต้องกันแน่ ฮีไฮเป็นใครมาจากไหนกัน"

แทอุงนิ่งไปชั่วคราว

"เรื่องมันซับซ้อนครับ"

แทอุงพูดแล้วหันหน้าไปทางอื่น

"พี่มาก็ดีแล้ว ผมอยากเจอพอดี รอแป๊บนึงนะ"

แทอุงรีบเดินเข้าไปในห้องทันที เฮอินมองตามด้วยแววตาที่เย็นชา

แทอุงเข้ามาหากห้องวิดีโอที่เฮอินให้ เขาเดินไปดูที่โต๊ะ จากนั้นก็เปิดลิ้นชักข้างเตียง

"นี่อะไร ดูไม่เหมือนตารางถ่ายหนังซะด้วย"

เฮอินเดินตามแทอุงเข้ามาในห้องแล้วจ้องมองปฏิทินที่แขวนอยู่บนผนัง แทอุงจึงหันไปมองแล้วยิ้มบางๆ

"ผมมีวันที่ต้องนับร่วมกับฮีไฮ"

คำตอบของแทอุงทำให้เฮอินทำหน้าบึ้ง

พอเจอกล้องวิดีโอแล้ว แทะลุงก็หยิบใส่กล่องแล้วยื่นให้เฮอิน

"ผมคืนให้"

"มันช่วยในเวลาซ่อมได้นะ ฉันทให้เพราะอยากช่วยเธอซ่อม"

เฮอินพยายามฝืนยิ้ม

"ผมก็มีกล้องวิดีโอเหมือนกัน ผมใช้ของผมก็ได้"

การยื่นกรานของทะลุงทำให้เฮอินจำใจรับกล่องคืน

"งั้นฉันทกลับละ"

เฮอินเดินกระแทกประตูออกไปทันที ทะลุงมองตามแล้วกลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง

ว่าแต่มีโฮไปไหนนะ

ทะลุงหันไปมองห้องที่ว่างเปล่าก่อนจะเดินไปตรงที่นอนของมีโฮ โทรศัพท์มือถือของมีโฮเสียบสายชาร์จแบตเตอรี่เอาไว้อยู่ตรงหัวนอน

"ออกไปข้างนอกโดยไม่เอามือถือไปหรือเนี่ย มิน่าโทรไปถึงไม่รับ"

ทะลุงดึงสายชาร์จออกแล้วกดดูบันทึกการโทร

"อะไรเนี่ย โทรหาครูทงจูแต่เข้าเลย สงสัยจะอยากไปหามากก็เลยทิ้งโทรศัพท์เอาไว้"

ความโกรธทำให้ทะลุงวางโทรศัพท์มือถือลงแล้วหันไปเรียกตงจา

"ตงจา กลับบ้านกันเถอะ ไม่ต้องรอเจอจิ้งจอกแล้ว!"

เฮอินเดินกลับมาขึ้นรถด้วยท่าทางกระพืดกระพืด เธอสตาร์ทรถออกตัวด้วยความเร็วสูง แต่ทันใดนั้นอะไรบางอย่างก็วิ่งตัดหน้า เธอจึงเหยียบเบรกทันที

"อะไรวิ่งตัดหน้านะ!"

พอเงยหน้าขึ้นมาจากพวงมาลัย เฮอินก็ต้องตกใจกับมีโฮที่ยืนอยู่ข้างหน้าต่างรถ

"นี่เธอ วิ่งพรวดพรวดออกมาแบบนี้ฉันทใจหมด"

เฮอินเดินลงมาจากรถแล้วตะคอกใส่มีโฮเสียงดังลั่น

"ฉันทก็ตกใจจนช็อคดอกไม้เกือบหลุดมือเหมือนกันนั่นแหละ"

แล้วมีโฮก็เดินจากไป

เดินเข้ามาจากอีกฝั่งจนเราเกือบชน เราขับมาเร็วขนาดนี้ แต่หลบทัน
ได้ยังไงกัน

เฮอินรีบวิ่งไปดูที่หน้ารถทันที

จริงด้วย ไม่มีรอยชนเลย เป็นไปได้ยังไง

พอลบขึ้นมานบนรถ เฮอินก็เห็นกล่องวิดีโอกระเด็นตกไปอยู่บนที่วางเท้า
เธोजึงหยิบขึ้นมา

กล่องจะพังหรือเปล่าเนี่ย อ๊ะ เปิดค้างอยู่นี่นา หรือว่ายัยนั้นจะถ่ายอะไร
ไว้

เฮอินรีบกดดูไฟล์ที่บันทึกเอาไว้ทันที

"อะไรเนี่ย!"

แล้วภาพที่อยู่ในกล่องวิดีโอก็ทำให้เธอตกใจสุดขีด

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)